

CRÒNICA

DE LA

Conferència Nacional Catalana

OFICINES: TRAFALGAR, 14 - TELÈFON: 878 S. P.

El nostre intent

Als que parlen lleugerament de la *Conferència Nacional Catalana*, a tots aquells que hi veuen intencions amagades i ordres de tercers els voldríem havent viscut la gènesi i la preparació del magne aplegament de forces nacionalistes que s'ha de celebrar els dies 4 i 5 de juny. Sabrien aleshores que la Conferència i l'obra que ha de sortir de la Conferència estan per damunt de les migrades conveniències partidistes i veurien com els organitzadors no mereixen el blasme ni l'expressió d'escepticisme. Qui sap si alguns dels que malparlen de la Conferència, suposant-hi una mesquina finalitat política, no cerquen, ells, més que un baix interès partidista o personal!

Massa avesats al mercadeig i a les enraonies de política estil espanyol, no saben veure els nostres detractors més que combinacions de dretes i esquerres, aliances i renyines, odis personals i fòbies de partit. I el que dol és que algunes vegades prenen tons de dogmatitzador i volen ésser els únics assistits del pur esperit nacionalista.

No; el nacionalisme està per damunt d'aquestes misèries. Si els organitzadors de la Conferència Nacional Catalana haguéssim obrat per impulsos tan arran de terra seríem dignes del menyspreu de tot Catalunya.

Alcem la mirada, per tal que les petites coses no subjuguin la nostra atenció privant-nos de veure la grandesa de l'ideal. Mirem la tasca encara immensa que resta per aconseguir-lo triomfant. El nostre esforç ha d'ésser doble: contra l'Estat que detenta la llibertat de Catalunya i una altra ofensiva, tant o més ferma, contra l'enemic interior, contra el mal català i contra la inconsciència del català espanyolitzat o indiferent.

La victòria damunt de l'Estat faria créixer com per art d'encantament (l'encantament dels ideals triomfants) l'obra de reconquesta del nostre esperit nacional. Amb una Catalunya lliure, el vernís de la dominació saltaria amb facilitat; tindríem els instruments precisos per a treure les velles tares i infondre l'esperit nou. Tenint la Catalunya lliure, l'escola i totes les manifestacions de l'esperit serien nostres i això ja és dir-ho tot.

La victòria damunt els mals catalans i venent la inconsciència d'altres catalans acostaria decisivament el triomf damunt l'Estat. Amb una Catalunya poblada d'homes conscients de llur nacionalitat, l'invasor, amb tota la resistència que hi posés, trontollaria a la primera empenta, cauria aclofat per la força d'un poble unit en un ideal.

Heu's aquí la doble directriu del nostre esforç. Amb l'Estat no hi podem ésser generosos perquè ell, abans que nosaltres, s'ha declarat enemic. Quan s'ha col·laborat amb ell ha pres l'ajut com una confessió d'impotència o com una claudicació. D'altra banda, cal guanyar per a Catalunya les organitzacions i les multituds. Treballant en l'un o en l'altre sentit, preparem el triomf del nacionalisme. Batallant simultàniament en tots dos es redobla la velocitat i es guanya en eficàcia.

La Conferència Nacional Catalana té per objectiu suprem la llibertat de la nostra Pàtria. L'obra que ha de sortir-ne mirarà, en definitiva, aquesta mateixa finalitat. Que es despulli tothom de migrades preocupacions. Catalunya avant i amb ella els nostres cors!

La Premsa

i la

"Conferència"

Catalunya endins

La Conferència Nacional Catalana

La convocatòria per a la "Conferència Nacional Catalana"—reproduïda en el nostre número anterior i que repartim en encaix dins el present—ha encès arreu de Catalunya un vivís-sim entusiasme. Per les notícies que en tenim, s'han constituït delegacions a cada contrada i les inscripcions són ja, a hores d'ara, en nombre crescutíssim.

Era d'esperar. De dies que el desencany s'anava apoderant del cor dels catalans conscients i els darrers fets de la política espanyola han acabat de propagar-lo. Per tant, no podent, com no podem els homes d'ideal, recloure'ns dins un covard abstencionisme, no ens toca altre remei que el d'encaiminar la nostra actuació per viarany diferents dels que havem seguit fins avui.

La política oportunista, la política dita d'efusió, amenaça el Nacionalisme, d'una banda, amb ensopir-lo de mala manera i, de l'altra, amb no produir-li, com és evident que no li ha produït, ni el més petit benefici.

Per si aquests perills no fossin ja excessius, la colla de destriats que campen sota el nom de la U. M. N. segueixen ofegant la voluntat de Catalunya, atacant, no ja solament la flor de la seva espiritualitat, sinó fins i tot el seu progrés material.

N.º 2